

VERKKO VEIKKONEN

Rehtorin puheenvuoro

Moi Vehkosen lukija. Se on täällä taas. Varma kevään merkki – Vehkonen!

Olin ollut siinä uskossa, että Vehkosen synnyin hetki ajoittuu vuoteen 1983. Sen vuoden julkaisu minulla oli. Hallintosiiven remontti oli tänä keväänä alka-massa ja siivosin vuosikymmeniä tavaraa keränneitä varastoja. Silmiini osui v. 1978 julkaistu koululehti. Sen nimi oli Vehkis. Koululehtemme oli kerännyt happea siis jo 70-luvulla puhjetakseen kukkaan sitten 80-luvun alussa. Vehkonen on nykyisin vahvasti keski-ikäinen.

Nyt peruskoulutaipaleensa päättävät ysit eivät yhteisönä ole aina loistaneet oppitunneilla. Ikäluokka ei ole keskimäärin mitään ”kokeisiinlukuporukkaa”.

Viimeisillä viikoilla on yseille koulussamme pari todella kovaa testiä. Tanssit ja puolimaraton. Aiemmissä ikäluokista ysien päivän tansseihin olemme saaneet osallistumaan ehkä viitisenkymmentä oppilasta. Loput eivät ole laittaneet itseään likoon. Ehkä se olisi liian noloa. Suuri osa oppilaista perinteisesti tuijotti luokassa mieluummin ruutua kuin tanssivat urheiluhallissa. Puolimaraton keväisin yseille on myös yksi ylpeydenaiheista koulussamme. Juoksijoita on ollut yleensä alle 20.

Tämän kevään yseistä lähes jokainen tanssi hallissa ysien päivänä julkisesti. Puvut ja mekot päällä. Rek-sin silmään meni roskia, kun kauniit, komeat ja roh-keat nuoret antoivat mennä. Ryhdikkäinä ja hymy huulilla. Mites puolimaraton? 37 ysiä lähti juoksemaan ja melkein kolmekymmentä tuli maaliin. Loputkin pääsivät lähelle maalivaatetta.

Mitä tästä opimme?

Ei koulunpenkissä istuminen ole jokaisen juttu, mutta jokaisella on vahvuutensa. Katsoin arvostaen nyky-ysejä aiemminkin. Just nyt olen sanaton. Tulevaisuuden tekijöitä. Jokainen.

Taas yksi lukuvuosi on päätöksessään ja tunnen ylpeyttä ja kiitollisuutta. Saan tehdä töitä koulussa, missä vuodet eivät ole veljiä keskenään, mutta missä pitkässä juoksussa mennään eteenpäin. Me menemme eteenpäin niissä asioissa, jotka näen ja näemme tärkeinä. Me autamme toisiamme. Me arvostamme toisiamme. Me jaksamme uskoa huomiseen, vaikka välillä meinaa katse viistää lattiaa. Nostetaan pää ylös, suoristetaan selkä ja luodaan katse luottavaisena tulevaisuuteen.

Hyvää kesää sinulle Vehkosen lukija – syödään jäätelöä ja uidaan!

Janne, reksi

Cardiganit kävivät kylässä

Maaliskuussa ystävyyskoulumme Cardigan Mountain Schoolin oppilaita ja opettajia saapui Suomeen vierailulle. Viikon huipentumana he kävivät tutustumassa Helsinkiin, mutta poikkesivat sitä ennen Klaukkalassa. Klaukkalassa vierailijat pysähtyivät paikallisella koululla, jossa he esittäytyivät oppilaille ja pääsivät myös näyttämään taitonsa jäällä. Ystävyssottelu Klaukkalan koulun joukkuetta vastaan päättyi vierasjoukkueen voittoon.

Matka jatkui Helsinkiin, jossa Cardiganit pääsivät bussikierrokselle tutustumaan pääkaupungin nähtävyyksiin. Kaupunkikierroksen aikana pysähdyttiin muun muassa Helsingin tuomiokirkolla, joka teki vaikutuksen moniin vierailijoihin. Kierroksen jälkeen ryhmällä oli vapaa-aikaa, jonka aikana he ehdivät kierrellä kaupungilla, tehdä ostoksia ja nauttia talvisesta Helsingistä.

Vierailu tarjosi molemminpuolista kulttuurivaihtoa, uusia ystävyksiä ja ikimuistoisia kokemuksia.

Haastattelimme Cardiganeja reissun aikana

Mitkä fiilikset Suomesta ja Vehkojan koulusta?

Marshall Paul: Tykkäsin suomalaisista donisteista ja uusista ihmisistä. Kaikki olivat ystävällisiä.

Constantine Theocharis: Tykkäsin uusista ihmisistä. Oppitunneilla tunsin oloni julkkikseksi.

Riley Caples: Tykkäsin tavata uusia ihmisiä ja tykkäsin siitä kuinka ystävällisiä he olivat (saivat minut tuntemaan itseni spesiaaliksi)

Mitä muistoja sinulle jäi matkalta?

Marshall Paul: Kun Riley ja minä olimme discon tähtiä

Constantine Theocharis: Disco varmaan

Riley Caples: Sama kun Marshalilla:)

Tukareina reissulla mukana olivat: Lumi-Tuulikki Parkkonen, Melina Ajoudani ja Liisa Holmström

Kirjoittanut: Melina ja Lumi-Tuulikki

Erilainen koulupäivä - syysliikuntapäivä

1.10.2024 seitsemäsluokkalaisten mukana

Mitä *dodge* on suomeksi? Mitkä ovat *dodgeballin* säännöt? Miksi on pakko jättää puhelimet luokkaan? Saako tästä palkintoa? Onko tämä lehti oranssi? Milloin on ruoka?

Yläkoululaisilla oli tiistaina lokakuun ensimmäisenä päivänä erilainen koulupäivä. Päivä oli rytmitetty kolmeen erilaiseen osuuteen. Jokainen luokka-aste sai tehdä kutakin osuutta vuorollaan, osin oman luokan kanssa, osin yhdessä koko luokka-asteen voimin.

Seitsemäsluokkalaiset aloittivat päivän kahdeksan jälkeen metsärasteilla koulun lähimaastossa. Kuuteen rastiin mahtui muun muassa kisaamista asioiden etsimisessä, juorupiiirroksen tekeminen, ongelmanratkaisutehtävä ja kehonhuoltoa metsässä. Loppuipa erältä opettajalta kuntokin tämän yrittäessä saada mäkisessä varvukossa kirmaavia oppilaitaan kiinni.

Metsästä seitsemäsluokkalaiset jatkoivat koulun liikuntasaliin dodgeball –peliturnaukseen tai vaihtoehtoisesti kävelylenkille aurinkoisessa syysässä. Kävelyllä nähtiin päivän mittaan myös erityisopetuksen luokasta tuttu kaveri, Tuisku -koira.

Dodgeball-sali täyttyi iloisista kannustushuudoista, yleisön taputuksesta katsomossa ja kolmen yhtä aikaa pelattavan pelin äänistä. Luokat pelasivat toisiaan vastaan kuuden hengen joukkueilla, ja pelaajia vaihdettiin pelien välissä, jotta kaikki halukkaat pääsivät mukaan. Liikunnanopettajat vastasivat turnauksen järjestelyistä, ja heitä tukivat asiantuntevat kollegat tuomareina.

Metsäretken, kävelyn ja pelien jälkeen seitsemäsluokkalaiset olivatkin jo valmiita syömään ja hengähtämään hetken ennen viimeistä koitosta, pakopeliä omissa kotiluokissa. Halloween –aiheinen pakopeli alkoi opettajan kertomalla tarinalla, jota oppilaat kuuntelivat tarkkaavaisesti. Pääsisivätköhän he ennen pimeää kotiin? Useita ongelmia piti ratkaista, ja luokan seinällä ollut maailman karttakin pääsi pöydälle tarkemmin tutkittavaksi pelin tuoksina. Useille seitsemäsluokkalaisille tuli harmillisesti hieman väsyä ennen pakoa, mutta onneksi ymmärtäväiset opettajat saivat oven auki koulupäivän päätteeksi.

Kiitos erilaisesta koulupäivästä, Vehkoja!

Dodgeballia pelaamassa Mikael, Arttu ja Juuso 8E.

7A Suurmestarin kuvauksissa

Tervetuloa mukaan Suurmestarin studioyleisöön keskiviikkona 2.10. Ethän tule myöhässä, sillä emme voi päästää yleisöä sisään kesken nauhoituksen! Nähdään kuvauksissa! NEP Finland Studio - Pieni paja, Televisiokatu 2, 00240 Helsinki

Suurmestari on yllättävän epätavallinen koko perheen viihdeohjelma, jossa Suurmestari, vahvasti komiikkaan taipuva kartanonherra, on kutsunut luokseen suomalaisia huumorin ammattilaisia teettääkseen heillä hiukan eriskummallisia tehtäviä.

Suurmestari perustuu brittiläiseen Alex Hornen luomaan Taskmaster-televisioformaattiin. Ohjelmassa neljä vakiokilpailijaa ja joka jaksossa vaihtuva vierailija suorittavat erilaisia tehtäviä, joita he saavat Suurmestarilta. Ohjelmassa suurmestarina toimii Jaakko Saariluoma ja tuomarina Pilvi Hämäläinen. Joka jaksossa kilpailijat suorittavat tehtäviä. Tehtävästä saa pisteitä, ja eniten pisteitä kerännyt voittaa. Joka jaksossa palkintona on kilpailijoiden eri asiat tai esineet, jotka kilpailijat ovat tuoneet mukanaan. Kauden voittaa aina se vakiokilpailija, joka on saanut kauden aikana kerättyä eniten pisteitä. Kuukaan ohjelman vieraista ei voi voittaa koko kilpailua. Suurmestari on voittanut parhaan game show'n Kul-taisen Venlan peräkkäisinä vuosina 2020–2024.

Ohjelman vakiokilpailijat vuonna 2025 ovat Iina Kuustonen, Kari Hietalahti, Sonja Kailassaari ja Elias Salonen. Kauden aikana ohjelmassa vierailevat myös Ville Galle, Köpi Kallio, Cristal Snow, Lakko, Linnea Leino, Oona Kare, Katja Ståhl, Karoliina Tuominen, Lina Schiffer ja Jarkko Niemi sekä Sointu Borg.

Suurmestarin tuotantoryhmä otti meidät vastaan ystävällisesti ja Jaska Saariluomaa selkeästi miellytti se, että kerrankin koululaiset oli laitettu koulupäiväksi tärkeiden oikeiden asioiden pariin. 7A huomioitiin monta kertaa ja opettajalle kettuilitiin monessa välissä. Mutta hyvällä huumorilla ja lempeästi. Luokka jaksoi keskittyä ja käyttäytyä aivan viimeisen päälle ja kokemus oli kokonaisuudessaan ihan älyttömän mukava.

Matkaan lähdettiin koululta tilausajobussilla. Paikalla oltiin hyvissä ajoin ja odotteluaikaakin jäi hieman.

Matkalla Pasilaan yläkuvassa Sonja ja alakuvassa Helmi

*Pasilaan ehdittiin hyvissä ajoin ja odottelaikaakin jäi paikanpäällä
hieman. Kännykälläkin ehdittiin olla hetki.*

Studion kamerat ja lavasteet valmiina nauhoituksen alkuun.

Yl Kuvaustaukojen aikana yleisö sai viihdyttää itseään haluamallaan tyylillä.

Taukojen aikana sai käyttää kännykkää. Aina kun kun kuvaukset jatkuivat, niin studioemäntä pyysi yleisöä hiljentymään ja taputtamaan uuden osion alkuun. Yleisö pystyi seuraamaan kartanolla kuvatut osat studion videoscreeniltä. Homman lopuksi kaikkien piti luvata, ettei kauden kilpailijoita paljastettaisi, eikä sisällöstä saisi kertoa kenellekkään. Valokuvaaminenkin saattoi olla melko kiellettyä, mutta kai sitä aina koululehteä varten voi jokusen kuvaa ottaa?

Uutta curlinghallia testaamassa

Liikunnassa on käyty testaamassa Hyvinkään uudistettua curlinghallia moneen otteeseen. Pelailemaan ovat päässeet valinnaisen ryhmät sekä myös urheiluluokat. Myös liikuntapäivänä pääsi valitsemaan curlingin pelaamisen. Vehkojalta osallistui myös kaksi joukkuetta koulujen väliseen curlingturnaukseen ja pelit siellä sujuivat hienosti molemmilla tiimeillä, vaikka vastassa oli ihan ammattilaisiakin.

Hallilla on hyvät olosuhteet ja pelaamaan mahtuu, sillä siellä on nykyään kolme rataa. Lisäksi kaikki välineet löytyvät paikan päältä, myös kypärät, joita pidetään päässä turvallisuussyistä, kun jäällä kerran liikutaan.

Kaikilla Vehkojan koulun oppilailla pelit ovat sujuneet upeasti ja uusia taitoja on opittu. Osa on innostunut lajista ja käynyt myös vapaa-ajalla pelaamassa, hienoa!

Alussa kuunneltiin hetki henkilökunnan ohjeita pelin perusteista

Uudella Curlinhallilla Anni, Ninni, Eeva, Maija ja Amy.

Itsenäisyyspäivän lipunnosto 6.12.2025

Itsenäisyyspäivänä nostettiin perinteisesti liput salkoihin ja rehtori piti puheen. Oppitunneilla katsottiin kotimaista elokuvaa.

Liput on nostettu salkoon ja rehtori matkalla pitämään itsenäisyyspäivän puhetta.

Lucian päivä 13.12.2024

*Lucianpäivää viettiin perinteitä kunnioittaen.
Lucianeitoina eturivissä Jasmin, Jesu, Lilly, Vienna, Minttu ja Pinja.*

Kahdeksasluokkalaiset taidetestaajavieraina Vantaalla

Vehkojan 8. luokkalaiset kävivät katsomassa Kinetic Orchestran nykytanssiteoksen *Like there's no tomorrow* Vantaalla Kulttuuritalo Martinuksessa 10.4.2025. Nykytanssi on kattotermi esittävälle tanssille, jossa voi olla mukana myös muita tanssilajeja kuten balettia, showtanssia ja jazzia.

Taidetestaajat ovat Suomen suurin kulttuurikasvatsohjelma, joka tarjoaa kaikille Suomen kahdeksasluokalaisille ja heidän opettajilleen 1–2 vierailua lukuvuodessa korkealaatuisen taiteen pariin. Tällä kertaa neljä upeaa tanssijaa esittivät meille 50 minuuttia kestävän tanssiteoksen.

Like there's no tomorrow -esitys pohjautuu Philippe Halsmanin taideteokseen "*Dali Atomicus*" (1948). Taideteok-

sessä kuvattiin lentäviä asioita, kuten vettä, kissoja sekä tuoleja. Tämä on liitetty tanssiesitykseen muun muassa kiinnittämällä tuoleja kattoon, jotta ne näyttäisivät siltä, että leijuisivat. Esityksessä oli paljon pari- ja ryhmätyöskentelyä, sekä monia erilaisia liikelaatuja. Musiikki oli toistuvaa, mutta sen tempo vaihteli pitkin esitystä. Esitys kertoi siitä, miten ihminen on jumissa oravanpyörässä, eli elää samat tapahtumat uudelleen ja uudelleen joka päivä. Esityksen lopussa päästiin ulos oravanpyörästä, ja se näkyi asunvaihdoilla. Tanssijoiden paidat lähtivät pois, mikä kuvasti vapautta. Esityksessä ei ollut juurikaan improvisaatiota, liikkeet oli koreografoitu tarkasti.

Esityksen jälkeen tanssijat ja koreografioija pitivät yleisökeskustelun, jossa he vastasivat kasiluokkalaisten kysymyksiin. Tanssijat kertoivat esimerkiksi omista harjoitteluajoistaan, vapaa-ajan puuhistaan sekä siitä, miten he päätyivät ammattitanssijoiksi. Kaiken kaikkiaan esitys oli upea sekä hyvin suunniteltu.

Täydellinen tyttö

Monet tytöt kokevat kovaa niin sisäistä kuin ulkoista painetta täydellisyyteen. Täytyy olla kiltti ja huomioonottava, mutta silti pitää puolensa eikä antaa muiden kävellä yli.

Täytyy näyttää nätiltä, muttei yrittää liikaa. Täytyy saada hyviä arvosanoja, muttei olla hikipinko. Tällaisia asioita tytöiltä vaaditaan jo pienestä pitäen. Asiaa ei ehkä ilmaista suoraan näin, mutta se on havaittavissa arkipäiväisessä elämässä. Kaiken tämän toteuttaminen ei kuitenkaan ole mahdollista. Ainakaan niin, että elämänilo ja merkityksellisyys pysyisivät yllä.

Maaret Kallio kirjoittaa kolumnissaan “Täydellisen tytön hätä jää näkymättä” (HS Viikko 45/2024), että täydellinen tyttö hoitaa velvollisuutensa erinomaisesti, muttei tunne niin. Hän on täydellinen tyttö, joka ei sitä koe olevansa. Mielestäni se on ihan loogista. Tietenkään hän ei koe olevansa täydellinen, koska ei hän sitä ole. Ei kukaan ole. Se ei tarkoita, etteikö hän olisi tarpeeksi. Riittämättömyys ja epätäydellisyys eivät ole synonyymejä eikä niitä siksi pidä verrata toisiinsa. Silloinhan kaikki olisivat riittämättömiä. Et sinäkään perusta suhdettasi perheeseesi ja ystäviisi sen pohjalle, etteivät he koskaan tekisi virheitä. Rakastat heitä heidän itsensä et heidän saavutustensa vuoksi.

Maaret kirjoitti osuvasti näin: “Mikään ei riitä, ennen kaikkea itselle, eivätkä muut tavoita pintapuolisen menetyksen alla piinaavaa epävarmuutta.” Se on monien kohdalla totta. Olemme itsemme pahimpia kriitikoita, emmekä kerro niin sanotuista epätäydellisyyksistämme ja ongelmistamme ääneen. Jos ei päällepäin näytä ja julista ongelmistaan jäävät ne huomaamatta. Se on toki ymmärrettävää. Eihän kukaan osaa lukea toisten ajatuksia, mutta olisi hyvä kysellä välillä niidenkin vointia, joilla on homma aina hallussa ja hymy suussa. Sosiaalinen media myös vääristää tyttöjen realiteetteja merkittävästi. Tokihan jokainen tietää, ettei kaikki netissä ole totta, mutta yleensä se silti kolahtaa alitajuntaamme. Ihmisen mieli vain toimii niin, että kun näemme jotain tarpeeksi monta kertaa alamme uskoa siihen, vaikka alun perin tietäisimme sen valheeksi.

Niin sanotut täydelliset tytöt puskevat itseään jatkuvasti parempiin suorituksiin. Kaikki tekeminen on suorittamista. Suorittamista, jota voi aina parantaa. Kouluarvosanat nähdään paremmuuden arvioimisena. Se määrittää, kuinka hyvä olet. Todellisuudessa kokeet ja testit ovat usein vain osviittana opettajalle, mitkä asiat ovat hallussa ja mihin pitää perehtyä lisää. Suorittaja ei vain koe asiaa niin, vaan puskee koko ajan kohti parempia arvosanoja. Ollakseen hyvä oppilas, hyvä tytär, hyvä ihminen. Riittävä, muttei liikaa. Ja koska arvosanat kukoistavat kaikki ovat tyytyväisiä ja ajattelevat ettei tytöllä ole hätää. Aikuiset ajattelevat usein, että mielenterveysongelmat heijastuvat heti koulunkäyntiin ja niin se usein onkin, mutta monissa tapauksissa se täydellisten arvosanojen tavoittelemisen on juurisyy niihin ongelmiin. Usein tytöille toivotetaan, että kunhan tekee parhaansa se riittää. Siinä on tärkeä ajatus takana, mutta tästä voi saada vääränlaisen kuvan. Jatkuvasti kaikkensa antaminen kaikelle, mitä tekee, on todella kuormittavaa. Itse siis sanoisin ennemmin, että välillä myös vähän vähemmän, kuin parhaansa tekeminenkin riittää mainiosti.

Kallio teki myös tarkan huomion siitä, että vaikka tyttö osaisi ja jaksaisi itse, tarvitsee hän silti läheisyyttä, hyväksyntää ja armoa. Ihminen on laumaeläin. Haemme ympäristöstämme jatkuvasti hyväksyntää, koska olemme tarvinneet sitä selviytyäksemme tähän päivään saakka. On todella tärkeää osoittaa tytöille heidän ansaitsevan läheisyyttä, rakkautta ja kunnioitusta ihan vain olemassaolonsa vuoksi. Ei saavutuksiensa ja onnistumisiensa pohjalta, eikä vain silloin kun he sitä pyytävät. Vaan aina varauksetta ilman odotuksia. Silloin myös loppuun palaminen ei ole niin suuri riski. Jos tyttö pystyy luottamaan tukiverkkoonsa, voi hän myös hellittää kontrollista välillä. Luottaa siihen, että muut auttavat, jos heidän vain antaa.

Mielestäni tyttöjä kannattaa kehottaa miettimään omia arvojaan. Mitkä asiat ovat oikeasti itselle tärkeitä, ja mikä vain ajattelee olevan tärkeitä muiden asettaman paineen vuoksi? Älä haaskaa energiaasi asioille, jotka eivät ole itsellesi merkityksellisiä. Ja täytyy myös muistaa, että ihmiset, jotka välittävät sinusta eivät oleta sinun olevan täydellinen ja onnistuvan aina kaikessa. He vain haluavat sinun olevan onnellinen.

Erään Vehkojan yhdeksäsluokkalaisen aineistoessee

Lukumummo ja mopojeni

Lukemisen opettelua voisi verrata pyörällä ajamisen harjoitteluun: Aluksi molemmat voivat tuntua vaivalloisilta ja voi hieman harmittaakin, kun ne eivät suju heti niin helposti kuin toivoisi.

Kumpaakin taitoa täytyy harjoitella sitkeästi. Mutta lopuksi sitkeys palkitaan, lukeminen ja pyöräily muuttuvat sujuviksi eikä niihin itsessään tarvitse enää kiinnittää paljonkaan huomiota. Molemmista tulee keinoja saavuttaa jotain: päästä kokemaan uusia asioita tai siirtyä vaivattomasti paikasta toiseen. Varsinkin lukemisen jatkuva harjoittelu on kuitenkin tärkeää.

Sovimme Kaisa-opettajan kanssa, että tulen lukumumoksi 7G – luokalle, kun oppilaat lukevat Jyri Paretskoin kirjoittaman romaanin *Shell's Angles*. Lainasin kirjan kirjastosta ja aloitin sen lukemisen junassa matkalla Helsinkiin. Ajattelin hetken, pitäisikö minun kirjastossa selitellä kirjavalintaani tai peittää kirjan kannet junassa. Mummo, joka lukee nuorten kirjaa! Ei tietenkään, jokainen saa lukea, mitä haluaa. Tärkeintä on, että teksti kiinnostaa ja lukeminen tuottaa iloa. Kirjan tarina oli mielestäni mukaansa tempaava, huumoria ja vakavampia aiheita sopivassa suhteessa.

Joka viikoksi oli lukuläksy, jota käsiteltiin tekemällä erilaisia tehtäviä: sarjakuvia, pantomiimiharjoituksia, kirjan henkilöiden kuviteltuja haastatteluja.

Oli hienoa nähdä, miten innostustakin löytyi. Jos oppilas oli lukenut lukuläksyn, oli helppo uppoutua kirjan maailmaan ja tehdä sarjakuva tai näytellä kohtaus kirjasta ja pitää lukupäiväkirjaa jokaisesta lukuläksystä.

Puhuimme tunneilla myös siitä, miksi kirjoja on pakko lukea. Oikotietä onneen eli sujuvaan lukemiseen ei ole. Ei riitä, että oppii lukemaan, vaan taitoa tulee ylläpitää läpi elämän ja lukea kaiken tyyppisiä tekstejä sekä paperi- että digiversioina. Lastenkirjallisuuden tutkija Myrjö Voipio on sanonut: ”Emme me matematiikastakaan puhu sillä tavalla, että voi voi, kun tämä ei kiinnosta sinua. Lukemista pitää harjoitella siinä missä laskemistakin.” Sujuvaa lukutaitoa tarvitset läpi elämän.

Lopuksi mummon muutamia vinkkejä: Valitse sinua todella kiinnostavaa lukemista. Käy kirjastossa tutustumassa, mitä kaikkea luettavaa löytyy. Kirjastossa sinulle annetaan mielellään vinkkejä, kunhan vain kysyt. Lue ainakin aluksi pieninä annoksina: 15 minuuttia tai 10 sivua päivässä. Voi olla, että teksti vie sinut jonain päivänä mukanaan.

Lukemisen iloa toivottaa lukumummo Jaana!

P.S. 7G: Jos haluat tietää, miten mopojen tarina jatkuu, kirjaan on jatko-osia, ja ne löytyvät kirjastosta.

Iloisesti yhteistyössä

Alakoulun käytävillä ja luokissa on tänäkin vuonna keskiviikkoil-tapäivisin raikunut iloinen nauru ja rupattelu, kun luonto- ja kä-dentaitokerhon porukka on ko-koontunut.

Leikkien ja kädentaitojen ohessa on myös puhuttu ympäristöasioista sekä toimittu kestävyys huomioi-den. Kerhokausi huipentui kevätretkeen, joka tänä vuonna suuntautui Sealife akvaarioon Helsinkiin.

Alakoulussa kokoontuvat myös ympäristölähetit, joita jokaisesta luokasta on valittu kaksi kuten myös oppilaskunnan edustajia ja liikuntalähettejäkin. Ym-päristölähetit kävivät keväällä Anttilassa opettamassa lajittelua ja kierrätystä pienemmille oppilaille. Tapah-tuma toteutettiin pienryhmissä rastipisteitä kiertä-mällä.

Syyskuussa sekä kerholaiset että lähetit yhteistyössä toteuttivat Nälkäpäiväkeräyksen koulussamme sekä Vehkojan S- marketilla. Ensimmäisen kerran kokei-limme sämpylän myyntiä. Sämpyläpussit vietiin kä-sistä, joten ensi vuonna leivotaan enemmän.

Luonto- ja kädentaitokerholaiset retkellä Sealifessa.

Keräyspuuhissa Mia, Eve, Elise, Taru, Ella, Matilda, Sara, Taika, Isla, Joyse ja Usva.

Ylhäällä vasemmalla Nea, Ella, Sara, ja Isla. Oikealla ylhäällä Lamar, Matilda, Nea ja Oona.

Alakuvassa Ympäristölähetit Anttilassa

Opintoretket Helsingin sydämeen

Koulumme 5B ja 3-6P ovat tämän lukuvuoden aikana päässeet kokemaan unohtumattomia hetkiä opintoretkillä. Opintoretkien suunnittelu ja toteutus vaatii paljon aikaa ja sitoutumista, mutta myös taloudellisia resursseja. Onkin todella hienoa, että oppilaiden huoltajat ovat tehneet yhteistyötä olemalla mukana rahankeräyksessä auttamalla oppilaita keksien myynnissä, joilla kerätyin varoin retket tulivat mahdollisiksi.

Huhtikuussa kevätretki suuntautui **Eduskuntatalolle**, jossa oppilaat pääsivät tutustumaan eduskunnan toimintaan ja keskustelemaan oppaan johdolla kansanedustajien työstä ja eduskuntatalon historiasta. Vierailu konkretisoi hienosti yhteiskuntaopin asioita, kuten eräs oppilaskin totesi: "Me tiesimme oppitunneilta jo näitä asioita!"

Joulukuussa oppilaat suuntasivat opintoretkelle Helsingin sydämeen. Ensimmäinen kohde oli **Ateneumin taidemuseo**, jossa oppilaat pääsivät näkemään suomalaisen taiteen klassikoita aina Albert Edelfeltistä Akseli Gallen-Kallelaan. Museon opas johdatti oppilaat näyttelyn läpi, ja keskustelua herättivät erityisesti maalausten symboliikka, värit ja se, miten taide voi kertoa ajastaan. Kierros oli kiinnostava, josta kertoo erään oppilaan kommentti: "Ajattelimme ensin, että museo olisi kohteena vähän tylsä, mutta olikin tosi mielenkiintoista kuulla tarinoita maalauksista!"

Ateneumin jälkeen siirryttiin **Tuomaan joulumarkkinoille Senaatintorille**, missä oppilaat saivat hetken nauttia jouluisesta tunnelmasta, käsityöläisten kojuista ja lämpimästä mehusta. Oppilaat osasivat myös tehdä hienoja jouluisia hankintoja kojuista perheenjäsenilleen, kuten eräs oppilas osti äidilleen kauniin sydänkynttilän.

Nuoriso Ateneumin tauluja katsomassa. Keskellä näkyvän taulun nimi on "Taistelevat Metsot"

Kevätretkipäivän päätti vierailu **Luonnontieteelliseen museoon**, jonka näyttely vei oppilaat matkalle maapallon joka mantereelle. Harvinaiset ja uhanalaiset lajit, kokemus savannin yöstä ja eläinten sopeutumiskyky kiehtoivat oppilaita. Monelle jäi museosta erityisesti mieleen Haminan eksynyt mursu sekä mukava yhteinen evästäuko museon ylimmällä porrasanteella.

Opintoretket tarjosivat oppilaille ainutlaatuisia tilaisuuksia oppia ja saada mukavia yhteisiä kokemuksia ja elämyksiä. Retkipäivien jälkeen käytiin vilkasta ja iloista keskustelua kaikesta nähdystä ja yksi onnellinen kommentti olikin "Oli niin kivaa viettää päivä kavereiden kanssa!"

5B ja 3-6P Eduskuntatalon portailla

5B ja 3-6P Eduskuntatalon istuntosalin lehtereillä

Tuomiokirkon portailla Tuomaan markkinoilla
Jare, Tomas, Miko ja Elmeri

Nuoriso Luonnontieteellisen museon edessä.

Salatun sydämeni syvyydestä ja karkeloivan kieleni kannasta rrrrakastan suomen kieltä

Suomen kieli on äidinkieleni ja täten minulle hyvin rakas ja tärkeä, rakkain ja tärkein.

Äitini ja isäni ovat kertoneet minulle, että opin puhumaan ennen kuin opin liikkumaan. Käveleminen oli selkeästi vähäpätöisempi asia minulle, sillä tiesin jo varhain, että kielenkäyttö on se asia, jolla minä kykenen kuljeskelemaan eri maailmoissa ja niiden välillä, kielestä kasvatin kyvyn liikkua ja liikuttaa. Keksinkin ja kertoilin tarinoita taukoamatta läpi lapsuuteni ja yhä edelleen höpötän ja runoilan ja joskus puhun ja kirjoitan ihan asiaakin. Suomen kieli on minulle korvaamaton itseilmaisun keino, jota ilman en voisi kuvitellakaan eläväni, sillä sen kautta ja kanssa minä elän ja sitä minä hengitän kuunnellen ja lueskellessäni sekä puhallan ulos kuiskien, nauraen, laulaen, huutaen, huokaillen ja kirjoitellen. Rakkaudesta suomen kieleen kirjoittaa myös Henriikka Reinman blogikirjoituksessaan ”Minä rakastan suomen kieltä” (aamukahvilla.fi 10.11.2017).

”Minä rakastan suomen kieltä. Rakastan sitä, kuinka se vääntyy ja kääntyy, kuinka sitä voi keksiä itse”, kirjoittaa Reinman. Minäkin rakastan suomen kielen taitoa ja tapaa taipua ja taivuttaa. Rakastan päättömättömiä päätteitä ja polveilua ja sitä, kuinka sanoja ja lauseita voi muovata ja jatkaa ja ikään kuin pukea erilaisiin asuihin, kieliasuja voi vaihdella ja yhdistellä ja näin saada ilmaistua asiansa hyvinkin spesifisti ja omalla tyylillä. Rakastan leikkiä lauseilla ja lauseenvastikkeilla. Leikittelen sanoilla ja muotoilen niitä maalaillen kuin kuvataiteen parissa luoden kielikuvia. Joskus kaikki tämä menee niin äärimmilleen, että ystäväni ja perheen jäseneni kysyvät: ”Onks toi edes sana tai suomea?”, vastaan, että ellei jo ole, niin nyt on. Toisaalta rakkauteni kohdistuu myös lyhyisiin ja ytimekkäisiin ja jopa teräviin toteamuksiin ja huudahduksiin, joiden merkitys tai sävy ei jää kuitenkaan pimentoon kontekstissaan lyhyestä rakenteesta huolimatta, esimerkiksi: ”PERKELE!”, ”Rakastan sinua.”, ”Vihaan sinua.”, ”Häivy.” tai ”Älä mene.”

”Nautin siitä, kuinka sanat kuvastavat usein juuri prikkulleen sitä mitä ne tarkoittavat: korista, lorista, litististä, lätistä, raakkua, vaakkua. Ja siitäkin, kun joskus sanat ovat aivan päästä kiskaistuja: rrrrrrrrakastaa.”, kuvailee Reinman. Ja se onkin ihanaa. Ilmaisun on huomattavasti helpompaa silloin kun asioille löytyy juuri oikeat sanat, jotka kuvastavat niitä tarkalleen. Myös sanat, jotka tuntuvat hassuilta ovat omalla tavallaan ihania. Rakastan sanaa ”sielu”, mutta adjektiivi ”sielukas”, kuulostaa mielestäni joltakin sisäliemeltä, sieneltä, eläimeltä tai kasvilta, toisaalta ehkä

sielu löytyy sisäelimistä ja kaikista elävistä. Ajatus saa minut hymyilemään. Suomen kieli on ihmeellinen. Rakastan sanaa rakkaus ja se on varmasti pääteltävissä tästä tekstistä sen runsaan käytön vuoksi. En koe, että voisin kuluttaa sitä liikaa. Suomen kielessä kuitenkin ne kolme pientä sanaa yhdessä ovat jotakin suurta ja painavaa, eikä niitä tahdota tai uskalleta kuluttaa

merkityksettä ainakaan. Esimerkiksi englannin kielen ”I love you” tuntuu huomattavasti kepeämmältä ja huolettomammalta, kuin ”Minä rakastan sinua”, hui.

Minun identiteettini on vahvasti suomalaisuudessa. Reinmankin kertoo pitävänsä kielen juurista ja kansanäänen kuuluvuudesta sekä sanojen terävyydestä ja hempeilystä. Suomalaisilla on yllään vahva stereotypian viitta, jota kannamme usein kyllä ylpeydellä: ulospäin kylmä ja kova, sisältä lempeä ja lämpöinen, hiljainen, mutta hyväsydäminen kansa hyisen hallan tuulen alla. Mutta kyllä täällä ollaan äänekkäinä kättämässä ja kärkkäinä kirjoittelemassa! Kirjallisuus on laajaa ja lorut, runot ja kansankertomukset putoilevat sukupolvelta toiselle. Mielipiteitä on monia ja tapoja niistä kertoa. Onneksi on runsas sanavarasto, josta voi hyödyntää myös sitä hyvää ja kaunista ja anteeksi pyytämisenkin on mahdollista. Haluan pitää tiukasti kiinni kielestäni tässä muuttuvassa maailmassa, ettei kissa tai kansainvälistyminen vie sitä minulta. Toki maailman muuttuessa, muutun minä sen mukana ja kykenen sen kohdata ja kyllä kielitaustani kuulee rallienglannissa.

Reinman kertoo, ettei kirjoittamiselle meinannut tulla loppua koulun kirjoitelmissa ja olen itse aina samassa tilanteessa, nytkin, sillä määrättyyn merkimmääärään ei mitenkään saa merkitystä merkeillä mahdutettua. Pursuan rakkautta tätä kieltä kohtaan. Rakkaus on rajaton, sanoinkuvailematon, mutta suomen kielellä sitä on hyvä lähestyä. Viimeisenä Reinman kertoo kannustavasta äidinkielenopettajastaan sekä siitä, kuinka pilkkuvirheet ovat merkityksettömiä sen rinnalla, miten valtavat mahdollisuudet kieli jo itsessään elämään antaa. Olen kiitollinen erälle yläasteeni äidinkielenopettajalle, joka käytti sanojaan vahvistamaan uskoani omiini, jonka palautteissa hehkui ihmisyyden ja kohtaaminen. Olen kiitollinen kielestäni, jolla ilmaista ja kasvattaa itseäni sekä yrittää ymmärtää toisia ja jolla saan nauttia taiteesta ja luoda sitä. Kieli on yksi merkityksellisimmistä asioista ihmiselämässä, minulle se on suomen kieli, sieluni ja sydämeni kieli. - Aada-

(Kirjoittaja/kirjoitus on viime vuoden Vehkojan ysiluokkalaisen lukion kirjoitustaidon koevastaus.

Lukijan kuvia!

SOHVALLA DUUNIIN?

LÄPÄLLÄ!

**KÄNNYKKÄPARKIT
OTETTIIN KÄYTTÖÖN**

TALVIPOSSE!

KAAPISTA, EIKU KAAPPIIN!

UNI TULI!

TOPIAS JA ELIAS

PINJA, MATLEENA JA NELLI

